

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentariorvm, Ac Disputationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1 V. conueniens fuerit Christum transfigurari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Pharisai di-
uinitatem
Christi igno-
rant.
Obiectio.
Responsio.

effectus homo, se predicare Deum: quod tamen nullum A scandalum eis esset, si sperarent aliquem, qui simul esset verus homo, verusque Deus.

Dices, Ergo non erat in tota Synagoga Iudeorum qui veram de Messia existimationem haberet. Respondetur veram existimationem habebant, qui spectabant illum verum hominem, Prophetam sanctum ac Deo coniunctissimum, in qua vera cognitione implicite credebant reliqua, quae ad Christum pertinent, quod illis tunc ad salutem sufficiebat; pauci vero erant, qui distincte altiora mysteria de Messia cognoscerent, & si qui erant, fuerant à Deo singulariter illuminati, vt Simeon, Anna, Zacharias, Elizabeth, & alij, qui sine dubio Christo non repugnauerunt, sed facile obtemperant. Fortasse etiam aliquis erat tam veratus in scripturis, tamque sincere, ac proprie eas intelligens, vt aliquid de diuinitate Messiae, vel suspicaretur, vel opinaretur: sed in hoc nihil certi affirmari potest. Quia illi Iudaei nullum signum aut vestigium dederunt talis cognitionis, neque tempore, quo Christus praedicauit, neque postea, semper enim conati sunt scripturas euertere, & ad falsos sensus detorquere.

Quarto (quod attinet, an cognouerint Iesum esse Messiam (existimo illos fuisse ancipites, vel inconstantes, multum enim & signis & prophetijs vgebantur, & conuincebantur. Vnde quando actuali passione odij, irae, aut inuidiae non erant commoti, & obsecrati, videbantque signa Christi, & considerabant verba prophetarum, existimo saepe definito assensu, quamuis humano, & ex coniecturis, iudicasse cum esse Messiam. Quia argumenta erant fortissima, quare ablato impedimento prauae effectus, vehementisq; passionis non poterant non interdum habere suum effectum. At vero (vt notauit Euthym. Luc. 23. & significat D. Thom. super 21. capi. Matth. & loco supra citato) suborta passione, vel timore humano, quidam facile ab hac persuasione cadebant, quia firmam fidem non habebant. Nam (vt dicitur Ioa. 12.)

Euthym.
D. Thom.

Ioa. 12.
Pharisai
Christum non
cognouerunt
esse Messiam.

Cum tanta signa fecisset coram eis, non credebant in eum, vt sermo Isaiae prophetae impleteretur, excacauit oculos eorum &c. Alii vero, quamuis in eadem opinione perfliterent, non audebant eam profiteri propter hominum timorem: Sic Ioannes eodem loco subiungit. Verum tamen ex principibus multi crediderunt in eum, sed propter Pharisaeos non confitebantur, vt de Synagoga non eicerentur. Dilexerunt enim magis gloriam hominum, quam Dei. Quo circa tempore passionis Pharisaeos, & Principes, qui Christum crucifixerunt, verisimilius est tunc non credidisse illum fuisse verum Messiam, quod satis significauit eis Christus, quando in concilio interrogatus, an esset Christus, respondit, Si dixeris vobis, non creditis mihi? Luc. 22. & Ioann. 10. cum Iudaei dicerent. Quousque animam nostram tolles? ipse respondit. Loquor vobis, & non creditis mihi, & capit. 12. habentur verba supra citata. Ad haec Petrus Actor. 3. Scio, quod per ignorantiam fecistis, sicut & principes vestri. Nam licet Caietan. hic dicat posse illam similitudinem intelligi in facto, seu in cooperatione eiusdem peccati, non tamen in modo, seu origine culpae: tamen verba ipsa plane intellecta satis indicant vtrosque ex ignorantia peccasse. Deinde Paulus in lege edoctus ad pedes Gamalielis dicit se misericordiam consequutum esse, quod ex ignorantia fecerit. Vnde etiam colligi potest praepceptorem eius in lege edoctum eadem ignorantia laborasse, idem ergo credibile est de caeteris saltem frequentius. Praeterea hoc ipsum indicauit Christus affixus cruci. Matr. 23. illis verbis: Ignosce illis, quia nesciunt, quid faciunt. Denique cum Iudaei magna Dei beneficia per Messiam sperarent, & hanc fidem, & expectationem Messiae non mutassent, si sibi persuasissent hunc esse Messiam, & in hac persuasionem durassent, non potuissent illi mortem, ac perniciem tanto studio machinari, vt hic etiam optime locum habeat, quod Paulus dixit, ad

Luc. 22.
Io. 10. & 22.

Act. 3.

Caietan.

Act. 22.
1. Timoth. 1.

Matth. 23.

Cor. 2. Si cognouissent, nunquam Dominum gloriae crucifixissent.

1. Cor. 2.

Neque contra hanc sententiam sic explicatam video aliquid obijci posse, quod difficultatem habeat, nisi fortasse illud Matth. 21. Hic est haeres. Ex quo (cum in parabola dictum sit) non potest colligi firmum argumentum: tum quia non est necesse applicare singularia verba parabolarum: tum etiam, quia non omnia in proprietate & rigore dicuntur. Vnde exponi potest eos dixisse, Hic est haeres, id est, hic se facit haerodem, & Dei filium, sicut Sap. 2. de Iudaeis praedictum erat dicturos, Filium Dei se nominat, morte turpissima condemnemus eum. Deinde potest exponi. Hic est haeres, id est, qui primum locum in populo tenet quemque omnes sequuntur, & colunt. Praeterea Caietan. inquit illo verbo Christum sub parabola praedixisse, quod postea in Concilio Iudaei proprijs verbis dixerunt. Omnes credunt in eum. Dicere ergo. Hic est haeres, non fuit dicere, hic est Messias, sed hic est, in quem omnes credent, & ita fiet Dominus, ac haeres populi Israel. Iansenius vero dicit illo verbo significatum esse, vel quod multi ex populo credebant, vel quod ipsi principes facile cognoscere poterant, & debebant: quae responsio colligitur ex Iust. q. 140. Denique id dici potuit, quia interdum conuincebantur ad id credendum, quamuis postea propter humanam timorem aut auaritiam, aliofue affectus in sua caecitate permanferint.

Obiectio.
Responsio.
Matth. 21.
Sap. 2.

Caietan.

Iansen.

Iustin.

Vltimo vero addendum in hac quaestione est, Iudaeos, vel omnes, vel fere omnes euidenter cognouisse Christum fuisse virum iustum, & innocentem, & pena mortis indignum. Hoc constat ex publica innocentia vitae Christi, quae tanta erat, vt eo interrogante, Quis ex vobis arguet me de peccato? Nullus sit ausus ei quicquam obijcere, etiam si maximo illorum odio prosequerentur. Deinde ex operibus miraculosis, & doctrina eius, id euidenter intelligere poterunt. Denique etiam Iudas coram Iudaeis professus est se tradidisse sanguinem iustum, cui ipsi non contra dixerunt.

QVÆSTIO XLV.

De transfiguratione Christi, in quatuor articulos diuisa.

De qua Doctores Matth. 17. Marc. 9. Luc. 9. & Doctores in 3. dist. 16.

DEin de considerandum est de Transfiguratione Christi.

Es circa hoc quaeruntur quatuor. Primo, vtum conueniens fuerit Christum transfigurari.

Secundo, vtum claritas transfigurationis fuerit claritas gloriosa.

Tertio, de testibus transfigurationis.

Quarto, de testimonio Paterna vocis.

ARTICVLVS I.

Vtrum fuerit conueniens Christum transfigurari.

AD primum sic proceditur. Videtur, quod non fuerit conueniens Christum transfigurari. Non enim competit vero corpori, vt in diuersas figuras mutetur, sed corpori phantastico. Corpus autem Christi non fuit phantasticum, sed verum: vt supra habitum est. Ergo videtur quod transfigurari non debuerit.

249.

2. Praeterea, Figura est in quarta specie qualis aetatis, claritas quae sensibus autem est in tertia, cum sit sensibilis qualitas. Assumptio ergo claritatis à Christo, transfiguratio dici non debet.

3. Praeterea, Corporis gloriosi sunt quatuor dotes (vt infra

Non concipiunt infra dicitur) scilicet impassibilitas, agilitas, subtilitas, & claritas. Non ergo debuit transfigurari magis, secundum Assumptionem claritatis, quam secundum Assumptionem aliarum dotium.

Sed contra est, quod dicitur Mat. 17. quod Iesus transfiguratus est ante tres discipulorum suorum.

Respondeo dicendum, quod Dominus discipulos suos prænuntiata sua passione, induxerat ad sue passionis sequelam. Oportet autem ad hoc quod aliquis directe procedat in via, quod finem aliquo modo persequatur: sicut agitur non recte iaciet sagittam, nisi prius signum prospexerit in quod iacendum est. Unde et Thomas dixit Ioan. 14. Domine, nescimus quo vadis, & quomodo possimus viam scire: Et hoc præcipue necessarium est, quando via est difficilis & aspera, & iter laboriosum, finis vero iucundus. Christus autem per suam passionem ad hoc peruenit, ut gloriam obtineret et non solum anime, quam habuit à principio sue conceptionis, sed etiam corporis, secundum illud Luc. ult. Hec oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam. Ad quam etiam perducit eos, qui vestigia sue passionis sequuntur, secundum illud Act. 14. Per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum celorum. Et ideo conueniens fuit, ut discipulis suis gloriam sue claritatis ostenderet, quod est ipsum transfigurari, cui suos configurabit, secundum illud Philipp. 3. Reformabit corpus humilitatis nostre configuratum corpori claritatis sue.

Unde Beda dicit super Mat. Pater prouisione factum est, ut contemplatione semper manentis gaudij ad breue tempus delibata fortius aduerso tolerarent.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut Hieronimus dicit in super Matth. nemo potest Christum per hoc quod transfiguratus dicitur, pristinam formam, & faciem perdidisse, vel amisisse corporis veritatem, & assumpsisse corpus spirituale, vel æreum. Sed quomodo transformatus sit, Euangelista demonstrat dicens. Resplenduit facies eius sicut sol, vestimenta autem eius facta sunt alba sicut nix. Vel splendor faciei ostenditur, & candor describitur vestium, non substantia tollitur, sed gloria commuta: ut.

Ad secundum dicendum, quod figura circa extremitatem corporis consideratur: est enim figura, que termino vel terminis comprehenditur. Et ideo omnia illa, que circa extremitatem corporis considerantur, ad figuram quodammodo pertinent videntur. Sicut autem color, ita & claritas corporis non transparenter, in eius superficie attenditur. Et ideo assumptio claritatis transfiguratio dicitur.

Ad tertium dicendum, quod inter prædictas quatuor dotes, sola claritas est qualitas ipsius persone in seipsa: alie vero tres dotes non percipiuntur nisi in aliquo actu, vel motu, seu passione. Ostendit igitur Christus in seipsa aliqua illarum dotium indicia, puta agilitatis, cum super vndas maris ambulauit: subtilitatis quando de clauo vtero Virginis exiit: impassibilitatis, quando de manibus Iudeorum vel præcipit, vel lapidare eum volentium, illasus euasit. Nec tamen propter illa transfiguratus dicitur, sed propter solam claritatem, que pertinet ad aspectum persone ipsius.

COMMENTARIUS.

Primum omnium in argumento primo & secundo, cum soluit, explicat D. Thom. quid nomen Transfigurationis significet, dicens non significare mutationem formæ, aut figuræ corporis Christi Domini. Quia talis mutatio fieri non poterat sine magna alteratione, & immutatione intrinseca corporis Christi, quam tunc fieri non decebat, solum ergo significat immutationem in vultus splendore, & candore vestium. Quod (vt D. Tho. refert) optime colligit Hieronymus. ex ipsius verbis Euangelistæ. Transfiguratus est ante eos, & resplenduit facies eius, sic-

Hieronymus. Mat. 17.

ut sol, vestimenta autem eius facta sunt alba, sicut nix. Quod ergo dixerat Transfiguratus, sequentibus verbis exposuit. Eadem autem erit vocis significatio, etiam iuxta proprietatem Græci idiomatis transformationem vocemus. Quia forma, & figura ad idem significandum accipi solent, vt patet ex Arist. cap. de qualitate. & ideo mutatio facta in hominis vultu, quoad omnia quæ in eius superficie apparent, siue sit color, siue splendor, transformatio, vel transfiguratio dici potest. Unde recte Euth. suo c. 34. in Matt. Transformatu (inquit) est, corpore quidem in propria figura manente, animo vero splendore modicum quiddam in eo detegente, ac faciem illustrante, speciemque illius ad maiorem Dei similitudinem immutante. Et eodem modo exponendum est verbum Luc. 9. dicens. Et facta est species vultus eius, scilicet quoad splendorem, non vero quoad signum, vel alias qualitates.

Aristot. practica. c. de qualitat. Euthym.

Secundo in corp. art. reddit D. Tho. rationem, ob quam Christus transfigurari voluit, scilicet vt hominibus ostenderet finem, & terminum, quo per crucem, & passionem peruenturus esset, discipulosque suos, atque in illis omnes homines ad vestigia crucis sue, spe perueniendi ad eundem terminum seu eiusdem gloriæ participationem excitaret, iuxta illud ad Rom. 8. Si filij, & heredes, heredes quidem Dei, coheredes autem Christi, si autem conpatimur, vt & congruimus. Quam rationem ex Beda refert D. Tho. eadem vero late explicat Leo Papa in term. de transfiguratione. & eam tetigit Damasc. orat. de transfiguratione dicens: Nam qui laborum fructus perfectos habet, idem quoque intrepido animo in certamen descendit. Et enim luctu cupiditas homines eo adducere solet, vt corpori suo minime parcant. Quod humanis exemplis fuisse declarat, & tacitam obiectionem dissoluit.

Luc. 9. Transfigurari cur Christus voluit. Rom. 8. heredes autem Christi, si autem conpatimur, vt & congruimus. Beda. D. Thom. Leo Papa. Damasc.

Postet enim aliquis dicere, satis fuisse per fidem ostendi. Apostolis Christi gloriam, & laborum terminum, vt possent viam crucis amplecti: non ergo necesse fuit etiam quoad externam speciem ostendi, Nam & ipsemet Petrus huius mysterij testis de eodem sermonem habens epistol. 2. cap. 1. Habemus (inquit) firmiorem propheticum sermonem, cui benefactis attendentes tanquam lucerna lucenti in caliginoso loco. Cui respondendum est, potuisse quidem fidem sufficere, & ideo hanc ostensionem gloriæ Christi non fuisse simpliciter necessariam: fuisse tamen valde utilem, ac conuenientem. Quia vt Damasc. prædicto loco subiungit) Spirituales Domini propugnatores non terrenorum questuum cupidi, nec fluxorum bonorum desiderio flagrantes, cum eis, que in spe posita sunt, ipsi eriant oculis conuentur, eosque, qui prius labores pertulerunt, bonorum in spe positorum deliciis fruentes conspiciunt, maioribus animis ad certamina se comparant. Secundam rationem significat eodem loco Damasc. Christum transfiguratum fuisse, suamque gloriam discipulis ostendisse, vt discrimen inter verus ac nouum testamentum significaret. Olim enim Israeliticus populus in faciem Moyli intendere non poterat propter splendorem vultus, nunc autem Apostoli, reuelata facie gloriæ Domini speculantur. Quod etiam significatum esse dicit in nube lucida, que in transfiguratione apparuit. Moyses enim caliginem subibat, vmbra, & opacitatem legis subindicans: Christus autem, & Apostolos nubes lucida obumbrat, quia iam mysterium à seculis absconditum detectum est, ac perpetua, & sempiterna gloria ostenditur. Tertiam rationem addere possumus ex Leone Papa, sermone de transfiguratione. Transfiguratum esse Dominum, vt de cordibus discipulorum crucis scandalum tolleretur, nec conturbaret eorum fidem voluntaria humilitas passionis, quibus reuelata esset abscondita excellentia dignitatis. Itaque hoc mysterio actum est, vt Apostoli in fide de Christi diuinitate confirmarentur, & eum esse agnoscerent, quem prophetæ prædixerant, & lex præfigurauerat. Petrus enim Matth.

Obiectio. 2. Pet. 2. Responsio. Damasc. 2. Cor. 3. Coloss.

Matth. 17.

ARTICVLVS II.

Vtrum claritas Christi in transfiguratione fuerit claritas gloriosa,

Secundum sic proceditur. Videtur, quod illa claritas non fuerit claritas gloriosa. Dicit enim quaedam gloss. Beda super illud Mat. 17. Transfiguratus est coram eis. In corpore, inquit, mortal...

Præterea, Super illud Luc. 9. Non gustabunt mortem donec videant regnum Dei, dicit gl. Beda, id est glorificationem corporis in imaginaria representatione futurae beatitudinis. Sed imago alicuius rei, non est ipsa res. Ergo claritas illa non fuit claritas beatitudinis.

Præterea, Claritas gloriae non est nisi in corpore humano. Sed claritas illa transfigurationis apparuit non solum in corpore Christi: sed etiam in vestimentis eius & in nube lucida, qua discipulos obumbravit. Ergo videtur quod illa claritas non fuerit claritas gloriae.

Sed contra est, quod super illud Mat. 17. Transfiguratus est ante oculos, dicit Hieronymus. Qualis futurus est tempore iudicii, talis Apollolus apparuit. Et super illud Mat. 17. Donec videant Filium hominis venientem in regno suo, dicit Chrysostomus. Volens monstrare quid esset illi gloria, in qua postea venturus est, eis in presenti vita reuelavit, sicut possibile erat eos discere, ut neque in Domini morte iam do-

Respondeo dicendum quod claritas illa, quam Christus in transfiguratione assumpsit, fuit claritas gloriae quantum ad essentiam, non tantum quantum ad modum essendi. Claritas enim corporis gloriosi derivatur ab anime claritate, sicut Augustinus dicit in Epistol. ad Diogenem. Et similiter claritas corporis Christi in transfiguratione derivata est à diuinitate ipsius (vt Damascenus dicit) & à gloria anime eius. Quod enim à principio conceptionis Christi, gloria anime non redundaret ad corpus, ex quadam dispensatione diuina factum est, vt in corpore passibili, nostra redemptionis expletem mysteria, sicut supra à dictum est. Non tamen per hoc adempta est Christo potestas derivandi anime gloriam ad corpus. Et hoc quidem fecit quantum ad gloriae claritatem in transfiguratione: aliter tamen quam in corpore glorificationis: nam ad corpus glorificationis redundat claritas à anima, sicut qualitas quadam permanens corpus afficiens. Vnde fulgere corporaliter, non est miraculosum in corpore glorioso. Sed ad corpus Christi in transfiguratione derivata est claritas à diuinitate & anime eius, non per modum qualitatis immanentis: & afficiens ipsum corpus sed magis per modum passionis transcurrentis: sicut cum aer illuminatur à sole. Vnde ille fulgor tunc in corpore Christi apparuit miraculosus fuit, sicut & hoc ipsum quod ambulauit super vndas maris. Vnde Dionysius dicit in Epist. quarta ad Ca. um. Super hominem operabatur Christus ea quae sunt hominis: & hoc monstrat Virgo supernaturaliter concipiens, & aqua instabilis, mater alium & terrenorum pedum sustinens grauitatem. Vnde non est dicendum (sicut Hugo de Sancti. Vult. dicit) quod Christus assumpsit quatuor dotes, claritatis, in transfiguratione, agilitatis, ambulando super mare, subtilitatis egrediendo de clauo vtero Virginis, & impassibilitatis in cena, quando dedit corpus suum ad edendum, sine hoc quod diuideretur: quia dos nominat quantum qualitas immanentem corpori glorioso. Sed miraculose habuit ea, quae pertinent ad dotes. Et est simile quantum ad animam de visione, quae Paulus vidit Deum in rapto, vt in secunda parte dictum est.

Mat. 16. Christi diuinitatem prius confessus est: postea vero cum Christus suam passionem, & mortem praedicaret, existimans rem illam Christo indignam ab ipso, inquit, a te Dominus, non erit tibi hoc, quem Christus acriter reprehendit. Vt vero eius, & aliorum discipulorum infirmitati subueniret, statim c. 17. eis suam gloriam ostendit, vt neque propter infirmitatem passionis de ipsius diuinitate dubitarent, neque propter magnitudinem diuinitatis Crucis opprobrium exhorrescerent, cum illud talis haberet exitum gloriae. Vnde quartam rationem colligere possumus, voluisse Christum hoc mysterio hominibus ostendere, quid corpori suo esset debitum, quantum illud priua ret gloria propter eorum commodum ac reparationem. Et propter eandem fortasse causam, quando transfiguratus est loquebatur de excessu, quem completurus erat in Hierusalem, id est de passione sua, quam vt pro hominibus posset assumere, gloriam corporis suo debitam intra sinus animae miraculose represserat. Cuius rei signum ac testimonium in die illa hominibus ostendit. Nam (vt Damascenus supra dixit.) Non externa gloria illi corpori accepit, sed interna ex verbi deitate, modo quodam omnium sermone excedente, ipsi personam viderunt.

Mat. 17. Corpus Christi gloria priuata in hac verba propter hominum salutem.

Damasc. Tertio in sol. ad 3. incipit D. Th. amplius explicare, quid sit haec transfiguratio, nempe quod sit assumptio seu communicatio illius claritatis, quae est vna ex quatuor dotibus gloriae corporis. Quam rationem arti. sequenti magis explicat. hic vero rationem reddit, cur potius assumptio huius dotis dicatur transfiguratio, quam assumptio agilitatis, quando super mare ambulauit, vel subtilitatis, quando de clauo Virginis vtero prodijt. Habet autem difficultatem ratio D. Th. quia indicat ex quatuor dotibus corporis gloriosi solum claritatem inherentem illi, quod certe non omnes admittunt. Multi enim existimant alias dotes esse qualitates, praesertim agilitatem, & impassibilitatem. Dicivero potest primum D. Th. non negare esse qualitates, sed esse qualitates sensibiles, quae per se immutent sensum, sic enim ait, haec vero tres dotes non percipiuntur, nisi in aliquo actu, vel passione, non ergo dicit non esse, sed non percipi. Et hoc sensu recte accommodatur ratio. Nam ratio, & perfectio claritatis tota consistit in informatione, seu actu formali, quem confert corpori, quod propterea facit apparere alterius formae, & idcirco immutatio secundum hanc dotem recte vocatur, transfiguratio, seu formatio, at vero aliae dotes vel non sunt qualitates vel non sunt huiusmodi: sed ordinantur ad aliquem actum secundum efficiendum, vel impediendum, vnde fit, vt non immutent corporis formam, prout sensibus obijciuntur, atque ita secundum illas non dicitur fieri transfiguratio, seu transformatio.

Ad do. praeterea (quidquid sit, an proprie dotes corporis gloriosi omnes sint qualitates, necne) certum tamen esse ad effectus aliarum dotium quos Christus in mortali corpore assumpsit non fuisse necessarias inherentes qualitates, quia quod ambulauerit super vndas maris, id fecit per virtutem miraculorum effectricem, quae non est aliqua qualitas corpori Christi superaddita (vt late distinximus priori tom. disp. 31. sect. 3. & 5.) quod vero per aliud corpus penetrauerit, non potest per qualitatem harentem fieri, quia neque in corpore glorioso ille potest esse effectus qualitatis corporeae, vt infra latius dicemus. Denique quod de manibus Iudeorum interdum illatus euaserit (quod D. Th. reuocat ad dotem impassibilitatis) sine dubio non est factum per qualitatem, qua illud corpus in se fieret impassibile, sed solum, quia Iudaeis occultatus est (vt supra circa, qu. 44. in commentario ar. 3. explicuimus) At vero claritas transfigurationis non potest intelligi absque inherente qualitate, vt magis ex sequentibus patebit, & ideo optima est differentia à D. Thom. assignata.

Transfiguratio quid sit.

Obiectio.

Responsio. D. Thom.

Cur sola immutatio secundum dotem claritatis, dicatur in Christo transfiguratio.

Ad do. praeterea (quidquid sit, an proprie dotes corporis gloriosi omnes sint qualitates, necne) certum tamen esse ad effectus aliarum dotium quos Christus in mortali corpore assumpsit non fuisse necessarias inherentes qualitates, quia quod ambulauerit super vndas maris, id fecit per virtutem miraculorum effectricem, quae non est aliqua qualitas corpori Christi superaddita (vt late distinximus priori tom. disp. 31. sect. 3. & 5.) quod vero per aliud corpus penetrauerit, non potest per qualitatem harentem fieri, quia neque in corpore glorioso ille potest esse effectus qualitatis corporeae, vt infra latius dicemus. Denique quod de manibus Iudeorum interdum illatus euaserit (quod D. Th. reuocat ad dotem impassibilitatis) sine dubio non est factum per qualitatem, qua illud corpus in se fieret impassibile, sed solum, quia Iudaeis occultatus est (vt supra circa, qu. 44. in commentario ar. 3. explicuimus) At vero claritas transfigurationis non potest intelligi absque inherente qualitate, vt magis ex sequentibus patebit, & ideo optima est differentia à D. Thom. assignata.

d. g. 2. a. 2.

Super illud Mat. 17. transfiguratus est eorum

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.

Epist. 16 ante med. 10. 2.